

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X. X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený Mgr. Václavem Klepšem, advokátem
se sídlem náměstí Svobody 50, 342 01 Sušice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-951/ZA-ZA11-P09-2024,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-951/ZA-ZA11-P09-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Klepše, advokáta se sídlem náměstí Svobody 50, 342 01 Sušice.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-951/ZA-ZA11-P09-2024, kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřístupnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce předně namítl zejména porušení ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 2 odst. 2 správního řádu, § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, §11a zákona o azylu, §13 zákona o azylu a §14a zákona o azylu. Uvedl přitom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žalovaný neidentifikoval jednotlivé důvody, jež žalobce vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2015 a nyní v roce 2024, a nemohl tak posoudit, zda jsou tyto důvody totožné.
3. Žalovaný podle žalobce v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze sumarizuje průběh řízení o žalobcově první žádosti o mezinárodní ochranu, od udělení doplňkové ochrany v roce 2015, až po kasační stížnost, která dne 20. 6. 2024 nabyla právní moci a ukončila řízení o první žádosti (sic!). Následně žalovaný ve třech krátkých odstavcích vysvětluje že žalobce neuvedl naprosto žádné nové skutečnosti oproti jeho první žádosti, aniž by však blíže rozvedl jednotlivé důvody pro podání žádosti. Žalovaný pouze uvádí, že *„důvody má stejné, jako měl v předchozím řízení. Řekl, že na Kubě se nic k lepšímu nezměnilo, je tam diktatura a jeho život je podle něj v ohrožení, protože on a jeho X jsou proti vládě. Dále sdělil, že s X byli ve vězení...“*. Žalovaný dále pouze stručně konstatuje, že důvody jsou nyní *„naprosto stejné“*, a poukazuje na údajnou účelovost žádosti, podané jen měsíc poté, co nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci neprodloužení doplňkové ochrany. Z odůvodnění tak není zřetelné, jaké jednotlivé důvody pro podání opakované žádosti žalovaný identifikoval.
4. Dále žalobce uvedl, že svou první žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu obav z perzekuce ze strany kubánského režimu, která ho může v případě návratu postihnout, protože X, na Kubě se vymezoval vůči režimu, byl zde společně se svým X vězněn, dále pochází z rodiny, která se vymezovala proti režimu, a dále z důvodu vydírání ze strany státních orgánů v souvislosti s jeho podnikáním. Žalobce má dále obavy z perzekuce související s jeho aktivitou v České republice (dále jen „ČR“), kdy v X spoluorganizoval demonstraci před X. Během protestu vyšel mezi protestující zaměstnanec kubánské ambasády a vyhrožoval, že bezpečnostní kamery velvyslanectví zachytily tváře protestujících a budou poslány kubánským úřadům, aby je identifikovaly a zapsaly na seznam pro případný návrat na Kubu.
5. Žalobce rovněž zmínil, že rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany z 28. 12. 2021, je těmto demonstracím věnován odstavec, kdy žalovaný v podstatě odmítá doložené fotografie a význam účasti na demonstracích posuzovat, s odkazem na to, že údajně šlo o účelovou akci pro vytvoření důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany. Dále žalovaný uvádí, že o účasti na demonstraci se kubánská vláda nemohla dozvědět, přestože se část demonstrace odehrála před X. Materiály, které dne 21. 8. 2024 žalobce

žalovanému zaslal, jsou podle napadeného rozhodnutí zcela náhodně posbírané materiály z uplynulých několika let, které navíc nemají žádnou spojitost s osobou jmenovaného. S tímto žalobce nesouhlasil, fotografie k demonstracím žalovaný v rámci prvního řízení v podstatě odmítl řádně posoudit (včetně posouzení, zda by vědomí kubánských státních orgánů o účasti na demonstracích mohlo žalobce vystavit riziku vážné újmy), a nestaly se tak předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

6. Dle mínění žalobce jsou pro podání opakované žádosti sice nastavena pravidla odlišná od podání první žádosti o mezinárodní ochranu, stále však nelze rezignovat na požadavek řádného a srozumitelného odůvodnění, ve kterém žalovaný vysvětlí, v čem konkrétně spatřuje totožnost důvodů pro podání žádosti. K nutnosti řádného odůvodnění nepřípustnosti opakované žádosti se již vyjádřil například Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38; *„Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“* Nestačí tak pouhé obecné konstatování, že žalobce druhou žádost podává z *„naprosto stejných důvodů“*, ale žalovaný musí identifikovat, jaké konkrétní důvody žalobce vedly k podání první žádosti, a porovnat je s důvody, které žalobce vedly k podání nové žádosti. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také podle žalobce nijak nezkoumal současnou situaci v zemi jeho původu. Napadené rozhodnutí sice obsahuje výčet tří zpráv o zemi původu, z nichž žalovaný při rozhodování údajně vycházel, dále s nimi však v textu nijak nepracuje a nevztahuje je k situaci žalobce. Jde o poměrně častý postup žalovaného, který již byl ze strany soudů kritizován, například v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2020, č. j. 41 Az 21/2020-83. Žalobce též v této souvislosti namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nedochází k žádnému závěru ohledně současné situace na Kubě, neboť ji zcela opomíjí, pouze se odkazuje na to, že *„svou argumentaci v rámci předchozího správního řízení náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu“*. Takový postup však není dostatečný, už protože poslední rozhodnutí žalovaného, ve kterém posuzoval situaci v zemi původu, pochází z roku 2021, od té doby tedy již uplynulo tolik času, že žalovaný pochybil, pokud opětovně neprovedl posouzení situace na Kubě. Délkou uplynulého času se přitom zvyšuje i standard pro pečlivost zkoumání situace, jak stanoví rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 4 Az 15/2022-23: *„Postup správního orgánu ve vztahu k posouzení relevantních změn v zemi původu cizince musí být pak zvlášť pečlivý, neboť správní orgán by se případnými změnami měl zabývat bez ohledu na to, zda žadatel tuto změnu v žádosti výslovně tvrdí, přičemž pro posouzení je podstatný taktéž čas, jenž uplynul v mezidobí od podání první žádosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38).“*
8. K řádnému a pečlivému posouzení situace v zemi původu je přitom žalovaný povinen přistoupit u každé opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38; *„Krajskému soudu*

však přisvědčil v tom, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Stěžovatel v rozhodnutí pouze konstatoval, že změny neshledal, a z kasační stížnosti je zřejmý jeho názor, že se k této otázce v podstatě vyjadřovat nemusí. Z výše uvedeného je však zřejmé, že v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“

9. Posouzení situace v zemi původu musí proběhnout i u opakovaných žádostí, ze kterých na první pohled nevyplývají nové skutečnosti, viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52: *„Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, pak soud vymezil konkrétně požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Závěrem žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, kdy žalovaný neidentifikovat jednotlivé důvody pro podání první a nové žádosti o mezinárodní ochranu, a nemohl tak posoudit, zda jsou důvody totožné. Žalovaný dále nijak neposoudil situaci v zemi původu žalobce, k čemuž je dle judikatury povinen, neboť i změna situace v zemi původu bez uvedení nových skutečností může zakládat připustnost opakované žádosti.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 28. 3. 2022 předně shrnul námitky uplatněné v podané žalobě a uvedl, že s nimi nesouhlasí, neboť nedokládají porušení právních předpisů. Konstatoval, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nepřezkoumatelné či nezákonné, a že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a objektivní informace.
12. Žalovaný dále k námitce a obavě žalobce, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí, konstatoval, že v období od udělení doplňkové ochrany žalobci v roce 2015 až 2017 došlo na Kubě k podstatným změnám ohledně situace kubánských občanů, kteří požádali v zahraničí o mezinárodní ochranu, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.
13. Dále žalovaný uvedl, že ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů uvedených při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný tedy konstatoval, že žalobce během řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, na základě, kterých by změnil své rozhodnutí či měl jen důvod

příslušné správní řízení opakovat. Poukázal také na to, že žalobce uvedl, že má stejné důvody žádosti, které uváděl v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu.

14. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, uvedl žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. *Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.* Žalovaný je přitom toho názoru, že proto, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Dne 20. 2. 2023 během poskytování údajů k opakované žádosti o mezinárodní ochranu měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž byla žalobci dána možnost se seznámit, vyjádřit se a doplnit nashromážděné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k seznámení s podklady dostavil, k ničemu se však nechtěl vyjádřit, nic nechtěl doplnit, ani nic nedoložil. Žalovaný je proto přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí.
15. Žalovaný nakonec tedy uzavřel, že je přesvědčen o tom, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako nepřípustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákon o azylu a má za to, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
17. Dne 21. 7. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 24. 7. 2024 poskytl údaje k podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy sdělil, že se účastnil protestních akcí proti vládě s tím, že o tom mluvil již v minulém řízení. Je svobodný a má X žijící se X v X. Z Kuby vycestoval na X a X, a to letecky z X přes X do X. Cestoval společně se svým X. V X pak pokračoval pěšky přes hranice do X, kde strávil dva roky, a pak přijel vlakem do ČR. Upřesnil, že v X žádal o mezinárodní ochranu, která mu ale nebyla udělena. V roce 2016 odcestoval na Kubu, protože zemřela matka. Strávil tam tři dny, poté z Kuby odcestoval letecky do X s přestupem ve X. Pas nemá, neboť jej odevzdal na OAMP. Problémy se zdravím ani jiné zvláštní potřeby nemá. Na Kubě byl ve vězení, o čemž též mluvil v předchozím řízení.
18. K důvodům podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Kubě jsou represe a společnost X, co níž žalobce patří, měla na Kubě problémy. Jeho matka patřila do organizace X. Upřesnil, že žádá o azyl, neboť doplňkovou ochranu lze zrušit. Má strach se vrátit do své vlasti, protože situace na Kubě je katastrofická, je tam totalitní režim a diktatura. K dotazu na X žalobce uvedl, že X se X zakrýval X a tím se chránil před režimem. O X se nicméně dozvěděl až v roce 2017.
19. Dále žalobce po seznámení se s podklady uvedl, že v ČR organizovali protest proti kubánské vládě u X. Během protestu vyšel pracovník ambasády, vyhrožoval účastníkům, že je zachytily bezpečnostní kamery a že údaje budou předány kubánský úřadům k dalším opatřením. Dále žalobce poukázal na stížnosti mezinárodních organizací na špatné zacházení a represi ve vztahu mj. ve vztahu ke X, ke které žalobce patří.
20. Dne 21. 8. 2024 žalobce na podporu svých tvrzení doložil prostřednictvím e-mailu několik odkazů na videa, která se nachází na internetovém portálu YouTube.com a která mají ukazovat tvrdé represe kubánské policie vůči občanům. Žalobce dále doložil několik

fotografií a screenshotů, které mají prokazovat stížnosti mezinárodních organizací na špatné zacházení a represe na Kubě, které jsou mířeny na lidi z X, do které patří, a také několik fotografií z protestu proti kubánské vládě, který v ČR v minulosti zorganizovali.

21. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že při posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědi cizince, z rozhodnutí ze dne 28. 12. 2021, č. j. OAM-69/ZA-ZA04-P06-PD1-R2-2015, o neprodloužení doplňkové ochrany, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Konkrétně žalovaný vycházel ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA - Kuba - Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023, ze dne 12. 4. 2024, Informace MZV ČR č. j. 103878-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 12. 3. 2024, a Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi - Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 9. 2023.
22. K předloženým důkazům žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se zjevně jedná o zcela náhodně posbírané materiály z uplynulých několika let, které navíc nemají naprosto žádnou přímou spojitost s osobou jmenovaného. Ač je žalovaný v rámci své úřední činnosti obeznámen s turbulentní politickou situací na Kubě, v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany není jeho úkolem hodnotit obecné poměry v zemi původu žadatele, ale jen a pouze individuální situaci jmenovaného v případě jeho návratu. Správní orgán v rámci správního řízení shromáždil dostatek relevantních materiálů z nezávislých zdrojů, které aktuální situaci na Kubě detailně popisují a z kterých během rozhodování vycházel. Pokud jde o účast jmenovaného na protestech proti kubánské vládě v ČR a jejich údajnou organizaci jmenovaným, správní orgán konstatuje, že touto problematikou se již dostatečně zabýval a v odůvodnění se s ní vypořádal ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 28. 12. 2021, č. j. OAM-73/ZA-ZA04-P06-PD1-R2-2015, o neprodloužení doplňkové ochrany. Tyto materiály tedy žalovaný nepoužil jako další podklad pro vydání rozhodnutí ve věci jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
23. Žalovaný dále shrnul, že dne 23. 1. 2015 podal žalobce v ČR svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán vydal dne 13. 4. 2015 rozhodnutí č. j. OAM-73/ZA-ZA04-HA18-2015, které nabylo právní moci dne 16. 4. 2015, a kterým mu byla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany na 24 měsíců, tedy s platností do 16. 4. 2017, a to vzhledem k tomu, že dotýčný požádal o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí a ze strany kubánských úřadů by mu tak v případě návratu do vlasti hrozily problémy, které by mohly dosáhnout až zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Dne 15. 3. 2017 žalobce požádal o prodloužení udělené doplňkové ochrany, nicméně správní orgán vydal dne 24. 7. 2017 rozhodnutí č. j. OAM-73/ZA-ZA04-P05-PD1-2015, kterým nebyla doplňková ochrana prodloužena, neboť důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena, již pominuly. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, zrušil rozhodnutí správního orgánu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud uvedl, že správní orgán byl povinen znovu posoudit žádost o prodloužení doplňkové ochrany a v případě nepřistoupení k jejímu prodloužení, dostatečnými, relevantními, objektivními, aktuálními a komplexními informacemi z obecně uznávaných zdrojů prokázat, že v zemi původu jmenovaného došlo k podstatné změně situace oproti stavu ke dni vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, a že za nových okolností již jmenovanému nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo prodloužení doplňkové ochrany. Soud dále uvedl, že v řízení o

prodloužení doplňkové ochrany byl správní orgán povinen zabývat se i dalšími důvody, o kterých jmenovaný mluvil, a jejichž posouzení správní orgán v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany pominul, zejména pak zda není ohrožen nedodržováním nebo svévolným výkladem migračního zákona, a to v souvislosti s disidentstvím jeho rodinných příslušníků. Dále pak dle soudu byl správní orgán povinen objasnit otázky související s obavami žalobce z policie a represí ze strany policie z důvodu žalobcovy podnikatelské činnosti.

24. Správní orgán následně vydal dne 28. 12. 2021 rozhodnutí č. j. OAM-69/ZA-ZA04-P06-PD1-R2-2015, kterým nebyla jmenovanému doplňková ochrana prodloužena. Správní orgán opětovně konstatoval, že pominuly důvody, pro které byla žalobci udělena doplňková ochrana, nenastaly nové důvody, pro které by mu mohla být doplňková ochrana ponechána, a v případě jeho návratu do vlasti mu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 15. 2. 2024, č. j. 20 Az 7/2022-66, zamítl. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, usnesením ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Azs 51/2024-47, byla odmítnuta pro nepřijatelnost.
25. Žalovaný uvedl, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.
26. Žadatel v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 1. 2015 označil za důvod podání žádosti obavu z pronásledování kvůli X. Správní orgán v rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany ze dne 28. 12. 2021 konstatoval, že doplňková ochrana byla v roce 2015 udělena pouze a jen z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, a ze strany kubánských úřadů by mu tak v případě návratu do vlasti hrozily problémy, které by mohly v této souvislosti dosáhnout až zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s jeho osobou. Správní orgán konkrétně ve svém tehdejší rozhodnutí shledal, že nešlo vyloučit přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán nicméně objasnil, že v období od udělení doplňkové ochrany došlo na Kubě k podstatným změnám ohledně situace kubánských občanů, kteří požádali v zahraničí o mezinárodní ochranu, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy. Správní orgán zároveň neshledal (a žadatel neuvedl) žádné nové skutečnosti, které by vedly k ponechání udělené doplňkové ochrany s ohledem na existenci jiných relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu. V případě žadatele o prodloužení doplňkové ochrany pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, zároveň nenastaly nové důvody, pro které by mu mohla být doplňková ochrana ponechána, a v případě jeho návratu do vlasti mu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Správní orgán svou argumentaci v rámci předchozího správního řízení náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, ať už ohledně obecné bezpečnostní situace na Kubě, či v rámci nezbytného individuálního posouzení případu. Rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany bylo potvrzeno i rozsudkem Městského soudu v Praze a následně i usnesením Nejvyššího správního soudu.

27. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 7. 2024 žalovaný uzavřel, že dotyčný neuvedl naprosto žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by měly být předmětem nového meritorního posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a které by mu nebyly známy již v průběhu předchozího řízení, kdy žadatel sám v rámci poskytnutí údajů dne 24. 7. 2024 výslovně potvrdil, že o protestních akcích a o tom, že byl na Kubě ve vězení, již mluvil v minulém řízení, a ani správní orgán žádné takové skutečnosti v rámci své úřední činnosti neshledal. Žalobce tedy neuvedl žádné nové konkrétní skutečnosti nebo informace, které by na hodnocení správního orgánu v rámci jeho předchozího rozhodnutí mohly cokoliv změnit, a správní orgán tak nemá žádný důvod se žadatelem tvrzenými důvody opětovně meritorně zabývat. Správní orgán na závěr považoval za nutné poukázat na skutečnost, že jmenovaný podal svou opakovanou žádost jen měsíc poté, co nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, které potvrdilo správnost rozhodnutí správního orgánu o neprodloužení doplňkové ochrany jmenovanému, což dle názoru správního orgánu svědčí o jasné účelovosti této opakované žádosti.
28. Správní orgán tak s ohledem na výše uvedené konstatoval, že žadatelem uvedené skutečnosti nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 11 a odst. 1 zákona o azylu, neboť se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti a ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu na Kubu, tím méně pak svědčících o tom, že by tam mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
29. Žalovaný konečně na základě výše citovaných informací o zemi původu uzavřel, že na Kubě nedošlo od doby vydání rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany jmenovanému, tedy ode dne 28. 12. 2021, případně od doby nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, tedy ode dne 28. 6. 2024, ani k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vycházel přitom zejména z ustanovení následujících právních předpisů.
31. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
32. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které:*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by

cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

33. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
34. Předmětem nynějšího řízení je otázka, zda žalobce podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany a zda se lze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Soud se proto může v takovém řízení zabývat pouze tím, zda žalobcem uvedené skutečnosti představují nové skutečnosti, které nebyly řešeny v předchozích řízeních a zda jsou vůbec takového charakteru, že by se mohlo jednat o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy osob žadatelů, tedy zda jsou ve vztahu k další opakované žádosti o azyl vůbec relevantní (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 Azs 17/2019-90). Soud tedy může v nynějším řízení pouze posoudit, zda byla další žádost žalobce přípustná, avšak nemůže ji zkoumat věcně.
35. Koncept opakovaných žádostí zná právní úprava již poměrně dlouho; k jeho zavedení došlo novelou zákona o azylu provedenou zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností od 21. 12. 2007). Tento koncept přitom vychází z toho, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „*nové skutečnosti nebo zjištění*“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“
36. Neshledá-li správní orgán okolnosti uvedené žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti, stanovil Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, konkrétní podmínky, která musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat (**zvýraznění doplněno soudem**): „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat **zdůvodněný závěr** správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Rozšířený senát dále konstatoval, že „[s]právní orgán je

povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

37. Žalovaný sice formálně v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a že se situace v zemi původu nezměnila, tyto závěry však nejsou zdůvodněné a zčásti také nemají oporu ve správním spisu, pročez je tak soud není schopen přezkoumat.
38. Žalobce poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2015. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze velice stručně konstatoval, že důvodem byly obavy žalobce z pronásledování kvůli X. Žalovaný neuvedl, o jaké skutečnosti žalobce své obavy opřel, co konkrétně uvedl ve své žádosti a v případném pohovoru, součástí spisu není ani první žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, ani rozhodnutí o ní, ze kterého by tyto skutečnosti měly být zřejmé. Soudu tak není znám obsah prvního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce ze dne 2. 4. 2015, kde se žalovaný zabýval žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany v plném rozsahu, tj. jak z hlediska mezinárodní ochrany ve formě azylu, tak ve formě doplňkové ochrany. Žalobci tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost o udělení azylu a byla mu udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců.
39. V druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané téměř deset let po žádosti první, žalobce sice sdělil, že důvody jeho obav jsou v zásadě stále stejné, poukázal však na nové skutečnosti, ke kterým došlo v mezidobí. Uvedl, že se účastnil protestních akcí proti vládě a že byl ve vězení. Dále žalobce po seznámení se s podklady uvedl, že v ČR organizovali protest proti kubánské vládě u X. Během protestu vyšel pracovník ambasády, vyhrožoval účastníkům, že je zachytily bezpečnostní kamery a že údaje budou předány kubánským úřadům k dalším opatřením. Dále žalobce poukázal na stížnosti mezinárodních organizací na špatné zacházení a represi mj. ve vztahu ke X, ke které žalobce patří.
40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze stručně shrnul, že důvody žalobce pro podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou naprosto totožné, nijak konkrétně však svůj závěr nezdůvodnil, není tak přezkoumatelný. Je patrné, že pro žalovaného bylo podstatné, že krátce před podáním druhé žádosti bylo ukončeno řízení o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany, když Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost usnesením ze dne 20. 6. 2024, č. j. 10 Azs 52/2024-45. K tomuto je ovšem třeba zdůraznit, že posledních deset let v případě žalobce byla mezinárodní ochrana posuzována jen z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, nikoli ve formě azylu. Jak byla první žádost žalobce hodnocena z hlediska podmínek pro udělení azylu, není za napadeného rozhodnutí zřejmé, neboť azylem se zabývalo pouze první rozhodnutí ze dne 13. 4. 2015, č. j. OAM-73/ZA-ZA04-

HA18-2015, které ovšem není součástí správního spisu, když je žalovaný zjevně mezi podklady rozhodnutí nezahrnul.

41. Pokud vyjdou během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla původně přiznána, nemůže správní orgán žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z tohoto jiného (nového) důvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35). I v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je tedy prostor pro žalobce pro uvedení nových skutečností, avšak skutečností relevantních z hlediska podmínek pro prodloužení doplňkové ochrany, nikoliv z hlediska posouzení podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu.
42. Žalovaný tedy nepostupoval správně, pokud pouze obecně uvedl, že důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou stejné a žalobce podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany krátce po skončení soudního přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, situace v zemi původu se nijak nezměnila, a z toho dovodil nepřipustnost žádosti žalobce.
43. Je třeba vzít v potaz, že žalobce v nové žádosti a ve vyjádření k podkladům tvrdil skutečnosti, které by mohly být relevantní primárně pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, za této situace nelze bez dalšího dovodit nedůvodnost (a účelovost) žádosti z důvodu, že krátce před podáním této druhé žádosti Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti ve věci soudního přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany. Soud v této souvislosti upozorňuje i na související aspekt, a to rozdílný standard důkazního břemene z hlediska posuzování podmínek pro zkoumání „*odůvodněnosti strachu z pronásledování*“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu (test přiměřené pravděpodobnosti) a pro zkoumání „*důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu*“ (test reálného nebezpečí).
44. V této situaci je také pro soud nemožné zhodnotit, zda žalovaný správně posoudil současnou situaci v zemi původu. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak hodnotil žalovaný azylový příběh žalobce v konfrontaci se zprávami o zemi původu v prvním rozhodnutí, tj. k jakým obavám žalobce relevantním z hlediska mezinárodní ochrany žalovaný obstaral zprávy o zemi původu, a objasnění kterých aspektů situace v zemi původu bylo pro žalovaného podstatné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak neinterpretuje nyní obstarané zprávy, a to ani stručným způsobem. Změna situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu přitom nemusí představovat pouze celkovou změnu poměrů, která by zásadním způsobem dopadala na veškeré obyvatelstvo, jako je například vypuknutí ozbrojeného konfliktu, změna politického zřízení, humanitární katastrofa apod. Může se jednat o změnu, která má význam z pohledu konkrétního žadatele a individuálních důvodů, které uplatňoval v rámci řízení o první žádosti.
45. Pokud žalovaný konstatoval, že na Kubě nedošlo od doby vydání rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalobci, tedy ode dne 28. 12. 2021, případně od doby nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, tedy ode dne 28. 6. 2024, ani k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu

nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu, žalovaný nereflexuje, že v těchto řízeních byly pro žalovaného i soudy podstatné primárně zprávy o zemi původu, které hodnotily, zda se změnila podmínky pro udělení doplňkové ochrany, tedy zda od roku 2015, kdy byla žalobci udělena doplňková ochrana pro hrozící přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy z důvodu, že žádal v cizí zemi o azyl. Další zprávy mohly být obstarány za účelem posouzení nově tvrzených důvodů pro udělení doplňkové ochrany, ne však z hlediska důvodů pro posouzení strachu z pronásledování z azylově relevantních důvodů.

46. Posouzení otázky, zda se v zemi původu žadatele významně nezměnila situace, je přitom na žalovaném. I kdyby žadatel formálně neuvedl nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, ale žalovaný by ze zpráv o zemi původu zjistil zásadní změnu v situaci v zemi původu, nemohl by považovat žádost za nepřijatelnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-26). Rozhodnutí o nepřijatelnosti opakované žádosti tedy musí obsahovat zdůvodněný závěr, že nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento závěr musí mít oporu v informacích o zemi původu obsažených ve spisu. Žalovaný proto má povinnost shromáždit takové informace o zemi původu, které následně soudu umožní posoudit, zda ve vztahu k tvrzením žadatele skutečně nedošlo ke změně situace, která by mohla založit přijatelnost jeho opakované žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na popsání skutečností soud napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí bez nařízení jednání. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
48. V dalším řízení bude na žalovaném, aby zdůvodnil, zda žadatel v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany oproti první žádosti podané dne 23. 1. 2015, resp. pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti. Dále popíše, jaká byla situace v zemi původu v době rozhodování o první žádosti žalobce (při zohlednění aspektů azylového příběhu žalobce, tj. o jaké zprávy žalovaný opřel své meritorní rozhodnutí o první žádosti žalobce ze dne 13. 4. 2015), v této šíři pak žalovaný posoudí, zda došlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tato zdůvodnění budou mít oporu v obsahu správního spisu. Přijatelnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.
49. Co se týče okruhu námitek spočívajících v tom, že správní orgány porušily různá ustanovení správního řádu a zákona o azylu, soud konstatuje, že obecný odkaz na znění zákona, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí požadavkům na řádný žalobní bod, soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).

50. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
51. Náklady řízení žalobce tvoří náklady na odměnu jeho zástupce za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (za jeden úkon právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce netvrdil ani neprokázal, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, když z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že ke dni vydání tohoto rozsudku plátcem daně z přidané hodnoty již není. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 3 400 Kč. Zdejší soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za písemná podání učiněná zástupcem žalobce po převzetí právního zastoupení, když je shledal neúčelnými s ohledem na povědomost soudu o vhodnosti rozhodování v obdobných věcech obdobně a o obecném požadavku na rychlém rozhodování ze strany soudů, zvláště pak v azylových věcech.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 18. prosince 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce